

אור הנר

עורך: נריה אטון

כ"ז סיון תשפ"ג

כניסת שבת: 19:29

יציאת שבת: 20:20

רבינו תם: 21:16

הזמנים לפי אופק באר שבע

שבת מברכין
ימים ב' ג'
ראש חודש תמוז

פרשת קורח

דבר העורך

"ויקח קרח"

אזרחי, ועצתי שודד שהתחפש לשוטר, בעיצומו של שוד. אני מוביל אותו כעת לתחנת המשטרה."

"אה", אורו עיניו של השכן מהקומה העליונה. יהיה מה לספר בשכונה. מר כהן, זה שנראה אפור כל כך הוא למעשה בלש מהולל! תפס שודד בשעת מעשה, גבור ישראל, מי היה מאמין!

השודד קלט מיד את המצב. נתפס, מה לעשות, אבל לפחות יוכל לנקום בבלש שתפסו. אה, נקמה כה מתוקה. מיד התערב ואמר: "אתה, אל תאמין לוו הרי אתה רואה, אני שוטר ותפסתי אותו בשעת הגניבה. האנשים שראו אותו גונב התקשרו למשטרה ואני הייתי בסביבה. אל תשאל, חיפשנו אחריו זמן רב!"

השכן המבולבל העביר מבטו מהאחד לשני. אין להכחיש את מראה העיניים, שוטר מוביל אזרח אזוק, הכל מבינים מי הפושע ומי איש החוק. חבל, יש לו ילדים כה חמודים!

הבלש הבין להיכן הרוח נושבת, ומיהר להתערב בטרם תלבה את האש: "ראה", אמר בבהילות, "אני טוען שאני בלש בלבוש אזרחי והוא שוטר מתחזה, ואני אזקתי אותו. הוא טוען שהוא שוטר ואני גנב, והוא אזק אותי - בקש ממנו להראות לך את המפתח לאזיקים - המפתח בידו" - הוציאו מכיסו ונפנף בו - "ומי שהמפתח בידו הוא האזוק והשני אסיר!" כה הגיוני,

ברור כשמש!

וכלפי מה הדברים אמורים? אנו והיצר הרע, אזוקים משכבר הימים: "כי יצר לב האדם רע מנעוריו" (בראשית ה, כ"א), משננער לצאת ממעי אימו (רש"י). אנו קשורים למידותינו ומאוויינו, חמדותינו ותשוקותינו - השאלה, אצל מי המפתחות. מי שולט על מי.

והמבחן: האם מסוגלים אנו להשתחרר ולהינתק? מובילים או מובלים? התורה מדגישה "ויקח קרח". ליבו לקחו - ומה חשב שיגבור על משה רבנו ועל הבורא יתברך שולחו? וודאי שלא, אם כן למה הלך לחלוק עליהם - אלא אזוק היה, נתקנא בנשיאותו של אליצפן בן עוזיאל וקנאתו הוציאתו מן העולם. לא הייתה לו ברירה, ליבו לקחו ונגרר אחריו.

מסר זה בא ללמדנו כמה עלינו להיזהר מהיצר הרע, לא להיות אזוקים בידו, ולשמור היטב את המפתחות בידנו, להיות המובילים ולא המובלים, שבת שלום ומבורך.

אמרו במדרש (במדבר רבה י"ח) ויחלוק קורח, וידבר קורח, ויצו קורח, לא נאמר. אלא: "ויקח קורח".

מה לקח? לא לקח כלום. אלא ליבו נטלו. אמר הכתוב "מה יקחך ליבך" (איוב ט"ו, י"ב), הלב של קורח כבש אותו ולקח אותו למחלוקת גדולה זו.

שאל רבי יעקב גלינסקי: מה הפירוש בדברי מדרש אלו, איך ליבו של קורח נטלו? וענה: אסביר במשל ממשליו הנוקבים של הסבא מנובהרדוק זצ"ל: מעשה בגנב שהחליט לשדוד בנק. איך אפשר, והלא בפתח עומד מאבטח ואינו מרשה להיכנס עם כלי נשק. עורך בדיקה קפדנית. מצא הגנב עצה והתחפש לשוטר.

במאבטחים הרוסיים מוטבעת חרדה מצמיתה בפני כל לובש מדים. אך ראהו המאבטח, הניחו לעבור.

פסע הגנב מעדנות, עקף את התור ושלף את האקדח: "זה שוד, את כל הכסף שבקופה!". הפקידה קיבלה הנחיה, אין לסכן את החיים. ערמה לפניו את כל השטרות שבמגרתה, ופנתה לפתוח את הכספת.

לפתע ננעץ קנה אקדח בצלעותיו של הגנב, וקול סנן: "שמוט את האקדח, וידים למעלה!"

מאיפה הוא צץ?!

שמט הגנב את האקדח והרים את ידיו, ולכסן מבט. הלה, אזרח רגיל, החליק את האקדח לכיסו והוציא זוג אזיקים. אזיק אחד נסגר בנקישה על ידו של השודד והשני על ידו של הלוכד. "בוא איתי", ציוה. "לאן?" שאל השודד. "לתחנת המשטרה, כמובן." "מ... מי אתה?!" "אה, בלש בלבוש אזרחי",

הפטיר. במקרה נקלע בשעת השוד וסיכלו.

השלים השודד עם המצב. סיכון מקצועי. אין זו הפעם הראשונה.

הנוכחים פינו להם את הדרך, יצאו מהבנק ופסעו ברחוב העיר. אנשים הביטו בהם בסקרנות אדישה. לא בכל יום רואים אזרח אזוק לשוטר. לפתע בא לקראתם אדם, נעצר מולם. לטש עינים ופער את פיו בתדהמה: "אתה עצור?!"

היה זה שכנו של הבלש מהקומה העליונה. ומה רואה הוא? כל השכונה תסעור! מר כהן מהקומה תחתיו, מובל אזוק בידי שוטר ברחוב העיר, כאחרון הפושעים! דוקא נראה אדם הגון, משפחה שקטה, בעל למופת ואב מסור. לך תדע מי היה מאמין!

עיני הבלש חשכו. הוא מכיר את השכן, פטפטן בלתי נלאה, תחנת ממסר. חייבים לכבות את האש באיבה, לפני שאי אפשר יהיה להשתלט על הלהבות. עזר ואמר: "אתה אל תראה אותי ככה. האמת זה היה סוד, אני בלש בלבוש

פניני הבן איש חי

של המחלוקת ובוזה פרשו מה שכתב רש"י ז"ל פרשה זו יפה נדרשת כלומר כל פרשה של ספור עניינים שעברו היא נדרשת על העבר בלבד ומה דהוה הוה אך פרשה זו של קרח הנדרש בענין גנות המחלוקת וקלקולו, יפה נדרשת ומועילה הדרשה מכאן ולהבא, שהרי בני קרח לא מתו והינם בכל דור ודור. ולפי זה מובן מדוע קרובשם זנה לקוח: לעניינו של קרח בשם מקח רע כי סחורה גדולה נסתחר בעון המחלוקת הזה שעשה שגרם להוליד מסחורתו זו רעה בכל דור ודור.

"ויקח קרח"

אמרו רבותינו זיכרונם לברכה: קורח לקח מקח רע לעצמו.

שואל הבן איש חי: איזה סחורה קנה קרח, שקרו לו על שם שקנה מקח רע? ותירץ הבן איש חי על פי מה שכתבו המפרשים ז"ל בפסוק "ובני קרח לא מתו". פירוש: אפילו שנאבד קרח מן העולם בכל זאת בניו שהם תלמידיו שנקראים בניו ההולכים בעקבותיו ואורחותיו בענין המחלוקת - "לא מתו" פירוש: לא הפסיקו שבכל דור ימצא בעלי מחלוקת ובניו נכללים במחלוקת זו - כי הוא כרה בור זה

פרפראות לתורה

"ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי"
הכולל הוא לפחות 96 גרם כסף).

השם "קרח" מוזכר בפרשה זו אחת עשרה פעמים, ותמיד בכתיב חסר (חסר - ו') שם זה נדרש ע"י חכמי ישראל בדרך של נוטריקון, קנאה רוממות, חמדה. שכן קורח הרשע לקה בכל שלוש המידות הרעות האלו:

(א) קנאה - קינא בגדולתם ובמעמד הרם של משה ואהרן.
(ב) רוממות - רדף אחרי עטרת המנהיגות בעם, למען הכבוד והרוממות.
(ג) חמדה - חמד והתאוה לאיצטלה שאינו ראוי לה. וכבר אמרו חכמינו ז"ל על שלוש מידות אלו, "הקנאה והתאוה והכבוד מוציאין את האדם מן העולם" (אבות ד', כ"א).

מדות פדיון הבן מוטלת על האב, כמובא במסכת קידושין (כט', ע"א). "האב חייב בבנו למול ולפדותו". ואם האב הוא כהן או לוי, או שהאם היא בת כהן או בת לוי - אין פודין את הבן הבכור הנולד להם. כמו כן לא חלה מצוות פדיון הבן על תינוק שנולד בניחות קיסרי, הקרוי בפי חז"ל יוצא דופן, כי לא היתה כאן פתיחת רחם על ידי הרך.

"אך פדה תפדה את בכור האדם"
מפסוק זה למדים, שמצווה לפדות מן הכהן את הבן הבכור. ובהמשך הכתוב כאן מובאים פרטים חשובים על קיום המצווה: "ופדויו מבן חודש תפדה בערך כסף חמשת שקלים" (יח', טז')

לפי זה נערך פדיון הבן ביום השלושים ואחד לחיי הרך הנולד, שאז יצא מכלל "נפל". על האב הפודה את בנו לתת לכהן כסף או שווה כסף בערך של חמישה שקלים. (בימינו פודים את הבן הבכור שבת או ביום ראשון.

אור החיים על הפרשה

"וידבר ה' אל משה לאמר. העלו מסביב למשכן קרח דתן ואבירים וכו' וידבר אל העדה סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה"

האור החיים הקדוש שואל מדוע שינה משה רבנו בלשונו שכינה אותם "האנשים הרשעים" ולא כמו שנצטווה זה שיאמינו שקורח ועדתו מפי ה' - "למשכן קרח דתן ואבירים", בה' ובמשה, יחוננם ה' וינצלו

תירץ האור החיים הקדוש: בזכות זו.

ינית בת רחל
דבורה בת
אביגיל
ת.נ.צ.ב.ה

ארלט חנה
בת פריחה
רחל ע"ה
בת לאה תחי'
ת.נ.צ.ב.ה

דוד (עמרם)
בר עיישה
עבד בן דינה
ת.נ.צ.ב.ה

לאה בת סוליקה
רביבו ז"ל (ה"ד)
ת.נ.צ.ב.ה

מז"ד
רבי אלעזר אבוחצירא
בן שמחה
רבי עובדיה יוסף
בן ג'ורג'יה
רבי יודם מיכאל אברג'ל
בן דינה
ת.נ.צ.ב.ה

הלכות סעודה חלק ב'

דיני הפסק בסעודה

מי שהתחיל לאכול במקום אחד, ועקר ממקומו והמשיך את סעודתו במקום אחר, אין צריך לחזור למקומו הראשון כדי לברך שם ברכת המזון, אלא יכול לברך ברכת המזון במקום שסיים סעודתו. והדין כן אפילו במזיד, אחר שהמשיך באכילות במקום השני. אבל אם אכל במקום אחד, ורוצה לברך במקום אחר, ולא אכל שם כלל, אם הוא במזיד חייב לחזור ולמקומו ולברך, ואם הוא בשוגג אין מחייבים אותו לחזור למקומו ולברך. והמחמיר לחזור למקומו גם בשוגג, תבוא עליו ברכה.

הנמצא באמצע סעודתו, ואוכל פירות לקינוח ובירך עליהם ברכת הנהנין ואכל מהם, ויצא לחדר אחר, ורוצה ליקח משם עוד פרי ולאכול שם, אין צריך לברך על הפרי שאוכל בחדר השני. וכל שכן אם היה בדעתו לאכול שם שאין צריך לברך.

אוכלים ומשקים שברכתם האחרונה היא בורא נפשות רבות, לכולי עלמא אין צריך לברך ברכה אחרונה דוקא במקום האכילה או השתייה, ולכן אם עבר ועקר ממקומו קודם שבירך ברכה אחרונה, אין צריך לחזור למקומו ולברך ברכה אחרונה.

האוכל מיני מאכל או משקה שברכתם האחרונה היא בורא נפשות רבות, ובאמצע אכילתו שינה מקומו מחדר לחדר באותו הבית, אפילו לא היה בדעתו מתחלה

לאכול במקום השני, ואפילו אינו רואה את מקומו הראשון מן המקום השני, אין צריך לחזור ולברך ברכת הנהנין פעם שנייה. ואף על פי שיש חולקים בדבר, מכל מקום כלל גדול בידינו ספק ברכות להקל. אולם אם נכנס באמצע אכילתו או שתייתו, לבית הכסא לעשות צרכיו, כיון שאין המקום שנכנס אליו ראוי לאכילה, ומסיח דעתו מאכילה שם, צריך לחזור ולברך ברכת הנהנין אפילו כשחוזר למקומו הראשון. ומכל מקום אם היה הדבר באמצע סעודת פת, או דברים העשויים מחמשת מיני דגן, כיון שטעונים ברכה אחרונה במקומם, אינו חוזר ומברך ברכת הנהנין. ואף לגבי שבעת המינים נקטינו דספק ברכות להקל.

האוכל פירות ועקר לחדר אחר, ובדעתו לחזור למקומו הראשון ולהמשיך לאכול מאותם פירות, ראוי שלא יצא לחדר אחר עד שיברך ברכה אחרונה, שמא ישכח מלברך. אך בדיעבד אם שינה מקומו מחדר לחדר, ורוצה להמשיך ולאכול שם את אותם מאכלים ומשקים, אינו צריך לחזור ולברך ברכה ראשונה, ורק אם יצא חוץ לבית, חוזר ומברך. אם היה אוכל מפירות שאינם משבעת המינים, ויצא חוץ לביתו וחזר למקומו הראשון, ורוצה להמשיך באכילתו, צריך לברך ברכה ראשונה קודם שיאכל. וכן הדין במי שהיה שותה מיני משקים (חוץ מן היין). (ילקוט יוסף)

דיון משפחתי עם הרב יצחק זלברשטיין

"ואת בכור ההקמה הטמאה תפדה" (במדבר י"ח, ט"ו)
המעשה שלפנינו ארע אצל יהודי בשם מרדכי, שביים בהיר אחד המליטה אתונו חמור בכור. שמחה גדולה מלאה את לבו של מרדכי, משום שעתה יוכל לקיים מצוה נדירה מתנ"ך המצוות - מצות "פדיון פטר חמור". המצוה מתקיימת בקרב שפודים את ה"פטר חמור", דהיינו את החמור הבכור לאמו, על ידי שה הנתן לפנהו.

עם מי הדין? תשובה:

ב"מנחת חנוך" (מצוה נ"א ב"קמץ המנחה") הסתפק, אם יש חייב תשלומי נזק בפטר חמור שהזיק, פי מצד אחד חמור זה אסור בהנאה עד שיפדה, וימילא אין לו שויות ממונית, ולאדם אין "בעלות" עליו (והרי זה כבהמת הפקר שהזיקה). אך מאידך, הרי נתן לפדות את הפטר חמור בשה (בשה כל שהיא, אפילו דמיו מוגטים), ואז יחשב החמור כבהמת חלוין, ויזוהח הבעלים את ההפדוש בין החמור הזקן, לשה שמחירו זול, בו פדה את החמור. ומשום רוח ממוני זה, נחשב הדבר כאילו יש לבעל הפטר חמור כבר עקשיו זכות ממונית ובעלות בפטר חמור (ישן בבכורות). וימילא יתחייב על נזקיו.

אולם, גם אם נאמר שהבעלים חבבים בנזקי הפטר חמור, מכל מקום יש לפטר את מרדכי מלשלם לפנהו צעד נזק בעיטת החמור, שכן בזמן הזה בתי הדינים דנים אך ורק בדברים שכיחים (שמציבים תמיד, כגון אדם שהזיק את ממונו חברו). אבל אין דנים בזמן הזה בחייב נזקים שהזיקה בהמה לאדם, פי זהו דבר שאינו מצוי (ש"ע ח"ו סי' א'). ואף מדיני שמים פטור, כי היה טרוד במצוה, וגם לא היה צריך להעלות על דעתו שהחמור יבעט לפתע פתאום, שכן סתם שורים, וכל שכן חמורים, בחזקת שמונים הם.

לסכום: בעל הפטר חמור פטור מלשלם לפנהו עביר נזק בעיטת חמורו.

את פדיון הפטר חמור החליט מרדכי לערף במעמד חגיגי ומרשים, והזמין את הציבור הרחב להשתתף במעמד קיים המצוה. טרם עריכת הפדיון, דאג מרדכי להלביש ולקשט את החמור במלבושים ועטורים נאים, כפי שמוכא בספר "נהר מצרים" (הל' פטר חמור ס"ה): "נהגו להלביש את הפטר חמור בתכשיטי זהב ונסף ומרגליות, ובגדי רקמה ותפארת, משום תפוב מצוה".

ובכו, הגיע הרגע המרגש שכלם צפו לו - מעמד קיים מצות פדיון הפטר חמור. הפנהו נגש, בדחילו ורחימו, לערף החמור המקושט, כדי לערף את הפדיון, ופתאום, ארע דבר מועזע ומצער...

כאשר התקרב הפנהו ונעמד למול החמור, לפתע נשא החמור את רגלו לאחור, הניף אותה לפנים... ובעט בעצמה בפנהו!! הבעטה החזקה גרמה לפנהו לנזק ולחבלה קשה...

הפנהו הפצוע פנה לאלתר לטפול בבית החולים. בתם ימי האשפוז, עשה הפנהו את דרכו (תוך כדי גרידת רגלו הצולעת) אל ביתו של מרדכי בעל החמור, ונתבעו לשלם לו עבור הנזק שגרם לו חמורו.

לעמיתו טוען מרדכי: "הייתי עסוק

לדפואה שלומיה
ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מידה בת רחל

לדפואה שלומיה
נפתלי בן נעמה
ציונה בת נעמה

לדפואה שלומיה
איתמר בן פנינה
תהילה בת אודיה
מלאכי בן דעות

לדפואה שלומיה
מדי מרים בת רחל
חנה סוזן בת הפסה
ת.נ.צ.ב.ה.

לדפואה שלומיה
אלי לוי
בן סוזן
ת.נ.צ.ב.ה.

סיפורי צדיקים

תפילין ירוקות

באחד מביקוריו ברוסיה, הבחין הרב מרדכי אליהו ביהודי שמניח תפילין ירוקות. שאל אותו הרב מניין לו התפילין, והתברר שמדובר ביהודי, שכשנודעה לו יהדותו הגיע לבית הכנסת להתפלל וכשראה שכולם מניחים תפילין החליט להכין לעצמו תפילין משלו, חומר הגלם היה מאסבסט בצבע ירוק. הוא חרט עליהן את האותיות, והנה יש לו תפילין.

שאל אותו הרב אם יש בפנים פרשיות, השיב לו היהודי שאכן, הוא צילם את הפרשיות מהמזוזה בבית חברו. כששמע הרב את הסיפור אמר ליהודי כי ישמח לקבל את התפילין האלו ויביא לו תפילין אחרות במקומן.

שאל אותו היהודי: 'האם התפילין האלו לא כשרות?', ענה לו הרב: "לא היתה לקב"ה שמחה מכל התפילין שבעולם כמו מהתפילין שלך, כיוון שכך אשמח לקבל את התפילין האלו, ואתן לך אחרות במקומן". כך דאג הרב שהיהודי גם יניח תפילין כשרות וגם לא יפגע, אלא אדרבה, יצא בשמחה גדולה.

נטילת ידיים

ראש ישיבת פוניבז' הגאון רבי גרשון אדלשטיין זצ"ל סיפר סיפור נפלא על גדול אחד, ויודעי דבר אמרו לי שהיה זה הוא בעצמו, שהגיע לקופת חולים, וכולם ניגשו לבקש ממנו ברכה. הפקידה, שלא הייתה שומרת תורה ומצוות,

ראתה שכולם ניגשים אליו, ואמרה לעצמה: "כנראה שזהו רב גדול, גם אני רוצה לקבל ממנו ברכה".

היא ניגשה אליו וסיפרה שיש לה בעיה. היא התגרשה מבעלה, והגרשו שלה לא עוזב אותה לנפשה. הוא כל הזמן מגיע לביתה ומטריד אותה. היא הזמינה משטרה, הוציאה לו צו הרחקה, אך לא עוזר כלום. "כבוד הרב יברך אותי שהגרשו הזה יעזוב אותי לנפשי", ביקשה.

אמר לה הרב: "כל בוקר תיטלי ידיים. זוהי סגולה שהוא יעזוב אותך לנפשך", והוא הסביר לה במדויק איך עושים את הנטילה כדת וכהלכה. כעבור שבועיים הגיע אחד מתלמידי הרב לקופת החולים והתעניין אצל הפקידה מה קרה עם הסגולה שנתן לה הרב. והפקידה השיבה שאכן מהיום שהתחילה לנטול ידה לא דרכה רגל הגרוש בביתה. ניגשו לרבי גרשון לשאול מה הפשט בזה? והוא הסביר: כתוב בפסוק (ויקרא כ, ז): "וְהִתְקַדְּשְׁתָּם וְהִיָּיְתָם קְדָשִׁים", ודרשו חז"ל (ברכות נג ע"ב): "והתקדשתם - אלו מים ראשונים, והייתם קדשים - אלו מים אחרונים". התורה קוראת, אפוא, לנטילת ידיים "קדושה". ובתורה כתוב שלסלק טומאה לא מסלקים לא עם משטרה, גם לא עם צו הרחקה, אלא עם תוספת קדושה. על ידי שאשה זו הכניסה לביתה תוספת קדושה - פסקה ממנה הטומאה.

צדיקים במיתתם קדוים חיים

יוסף הצדיק

10 עובדות על יוסף הצדיק:

1. יראת שמים: יוסף הצדיק היה ירא את השם. כאשר ירדו אחיו למצרים, והיו סבורים שהוא מלך מצרים, אמר להם: "את האלוקים אני ירא". הרמב"ם כתב על עמידתו בניסיון עם אשת פוטיפר: "סיפר הכתוב כי מאן לעשות כרצונה אף על פי שהיא גבירתו אשת אדוניו, והוא ירא ממנה, כי היה ירא את השם יותר".
2. שם ה' שגור בפיו: רש"י מבאר על הפסוק: "ויהי ה' את יוסף ויהי איש מצליח, וכל אשר הוא עושה ה' מצליח בידו" כן: "שם שמים שגור בפיו". במדרש כתוב: "מלחש ונכנס, מלחש ויוצא" - "הוזה אמר ליה מזוג רותחין והיו רותחין, פושרין והיו פושרין". כלומר, כל מה שהיה יוסף עושה, היה לוחש בשעת מעשה תפילה לקב"ה, הוא היה חי כל הזמן עם הקב"ה. כאשר פתר יוסף את חלומם של שרי פרעה, אמר: "הלוא לאלוקים פתרונים", ולפרעה, בטרם פתר את חלומם: "אלוקים יענה את שלום פרעה", לאחיו שמכרו אותו: "ועתה אל תעצבו, ואל ייחר בעיניכם, כי מכתם אותי הנה, כי למחיה שלחני אלוקים לפניכם... לשום לכם שארית בארץ, ולהחיות לכם לפליטה גדולה". לפני מותו, אמר לאחיו: "פקוד יפקוד אלוקים אתכם".
3. מבין כי הכל לטובה: אמנם אחיו גרמו לו רעות רבות: תחילה רצו להרוג אותו, השליכו אותו לבור, ואף מכרו אותו, אך הוא לא נוסר להם טינה. כך אמר: "אתם חשבתם עלי רעה - אלוקים חשבה לטובה, למען עשה כיום הזה להחיות עם רב".
4. כיבוד הורים במסירות נפש: כאשר ציווה עליו אביו ללכת לראות את שלום אחיו, כיבד את רצונו ושמע בקולו, למרות שידע שאחיו שונאים אותו.
5. שמירת הלשון: יוסף לא סיפר

לאביו על כך שאחיו מכרו אותו. מובא במדרש כי מעת שהתראה עם אביו, לאחר עשרות שנים בהם לא נפגשו, מעולם לא שהה עמו ביחידות. זאת על מנת למנוע מצב בו יהוה יעקב ויוסף שניהם יחד, ויעקב ישאל את בנו: 'כיצד התגלגל הדבר והגעת למצרים?'

6. יוסף כיבד את בני השפחות: נתן לאחיו בגדים שלא יתביישו. כאשר ירדו אחיו למצרים, העביר את כל מצרים מקצה ועד קצה, כדי שלא יבושו בני ישראל על כך שאין להם נחלה קבועה. כאשר הודיע לאחיו על כך שהוא יוסף, ציווה להוציא את כל אנשיו, למרות שהסתכן בכך שאחיו הגיבורים יהרגוהו, כיוון שלא ידעו מי הוא.

7. ענווה: חז"ל בשמות רבה: "אף על פי שזכה יוסף למלכות, לא נתגאה על אחיו וכל בית אביו, וכשם שהיה קטן בעיניו מתחילה, שהיה עבד במצרים, כך היה קטן בעיניו אחר שהיה מלך".

8. צניעות: קידש שם שמים בסתר עם אשת פוטיפר, וכן הסתיר את אמו מפני עשיו ולכן זכה לברכת "עלי עין". עוד מובא כי למרות שהיו בנות מלכים שצעדו על החומה כדי שיביט בהן, הוא נשמר מהבטה.

9. רוח הקודש: יוסף זכה ש"רוח הקודש שרתה עליו מנעוריו ועד יום מותו והייתה מנהגת אותו בכל דבר חוכמה". ה' היה איתו גם ברווחה וגם בצרה. במדרש רבה: "ויהי ה' את יוסף" - "ר' יודן בשם ר' איבו אמר: אין לי אלא ברווחה. בצרה מניין? אין שר בית הסהר רואה את כל מאומה בידו, באשר ה' אתו".

10. על בני יוסף נאמר שאין עין הרע שולטת בהם שנאמר "בן פורת יוסף בן פורת עלי עין". סגולה ידועה להישמר מעין הרע היא לומר: "אנא מורעא דיוסף קאתינא, שלא שלטה ביה עינא בישא" היולתו תתקיים ביום שלישי א' תמוז

לקבלת העלון במייל שלחו הודעה

alonorhaner@gmail.com

לקבלת העלון בוואטסאפ שלחו הודעה

0505069633

ניתן לקבל את העלון באתר "דרשו"

לכרבה והצלחה

חיים בן אסתר
הדס פלודה
בת אסתר

לכרבה והצלחה

מרים (מידוי)
בת רות
וב"ב

לכרבה והצלחה

אלדד בן מרים
משפחת טימסטיט
וב"ב